

ENSIMMÄINEN LUKU: LUNTA JA TAMMIA Olipa kerran kevät. Ihanainen kevät koitti myös vehmaassa aarniometsässä, jossa asusti sorea Neitoperhostyttö, jonka siivet olivat säkenöivät kuin loisteliaat, monenkirjavat jalokivet – kuin rubiinit, lapis lazuri ja timantit, mutta vielä säkenöivimpinäkin kuin nuo kivet. Tämän ohella metsässä asusti vahvista vahvin karhunuorukainen, joka jalat olivat vahvat kuin satavuotiaat tammet. Neitoperhonen, joka oli taitavista taitavin lentäjä, puikkelehti kauniisti metsän valonsäteiden ja varjokohtien välillä samanaikaisesti kun hän lauloi ihanasti hyvin hiljaisella äänellä, jota ihmisen on lähes mahdotonta kuulla. Karhu, jolla on hyvin tarkka kuulo, kuitenkin kuuli Neitoperhosen laulun ja seurasi sitä – päätyen pian valtavalle nummelle, jonka keskellä oli hyvin vanha ja valtavan suuri, kivettynyt ikitammi. Nummen avautuessa auringonsäteet osuivat Neitoperhoseen niin, että sen monenkirjavat värit kimmelsivät kuin ihmeelliset jalokivet tai kuin taidokkaat korut. Karhunuorukainen rakastui Neitoperhoseen syvästi heti ensisilmäyksellä. Niinpä karhunuorukainen seurasi Neitoperhosta läpi koko kukkivan niityn ja kun perhonen lopulta pysähtyi erään sinivuokon päälle levähtämään, karhunuorukainen keräsi kaiken rohkeutensa ja kysyi perhoselta: Rakastan sinua syvästi – tuletko vaimokseni kohdaten kanssani sekä myötä- että vastamäet kunnes kuolema erottaa? Perhonen loi vain nopean katselmuksen karhuun ja kommentoi tälle näkemäänsä vain hyvin nopeasti: En voi tulle aviovaimoksesi, sillä itse olen niin pieni ja heikko kun taas sinä olet niin iso ja vahva. Sen jälkeen Neitoperhonen lensi pois niin kuin perhosten laita usein on – jättäen karhunuorukaisen yksin kukkaniityn suuren tammen varjoon sydän särkyneenä ja murheellisella mielellä. Silloin karhu ajatteli mielessään: Kun perhonen sanoi ”Vahva”, hän varmaankin tarkoitti ”Ruma” ja kun hän sanoi ”Heikko”, hän varmaankin tarkoitti ”Kaunis”. Olen niin syvästi surullinen, että toivon kuolemaani – kunpa olisin kuolleena syntynyt äitini kohdusta! Niin paljon vihaan itse itseäni, hyvä Jumala! Karhu vuodatti kyöneleensä maahan ja ne valuivat maan pinnan läpi aivan ikitammen juuriin saakka elävöittäen ja vahvistaen ja virkistäen niitä niin, että tammi satojen vuosien tauon jälkeen puu virkosi taas eloon ja siinä alkoi kasvaa uuttaa vehreyttä ja uusia silmuja. Kyöneleet herättivät uusi voimia tammessa ja niinpä tammi sanoi karhulle: Olet nyt tehnyt minulle hyvän teon joten korvaan sen sinulle parhaan kyyni mukaisesti: Ota ja mene viereisen järven rantaan - kohtaat siellä järven hengettären: Kuuntele, mitä hänellä on sanottavaa ja noudata hänen ohjeitaan tarkoin. Karhunuorukainen itki vuolaasti yhä kun hän saapui järven rantaan ja kun hänen suolaiset kyöneleensä osuivat järven aaltojen pintaan, vedestä nousi ihanainen neito, Branwen, Veden Hengetär. Veden Hengetär sanoi karhunuorukaiselle: Tiedän, että sinulle on sydänsuruja, mutta tiedä sinä myös tämä: Voin hyvin merkittävästi auttaa sinua tässä hädässäsi. Odota vain seuraavaa täyttä kuuta ja ui sitten järven lumpeiden sekaan ja sieltä valitse mielestäsi lumpeista kaunein ja juo sen mettä niin saat nähdä, että saat merkittävän helpotuksen suruusi. Muista kuitenkin tämä merkittävä rajoitus: tämä taika tepsii kerran vaan, eikä sitä peruuteta voi milloinkaan. Karhu, joka oli surusta suunniltaan, teki työtä käskettyä ja ui täyden kuun aikaan järven lumpeiden sekaan ja valitsi lumpeista mielestään kaikkein pienimmän – koska se muistutti häntä Neitoperhosesta - ja sitten hän joi lumpeenkukan mettä. Tosin tässä kohtaa on mainittava, että yksi järven lumpeenkukinnoista oli hitusen vieläkin pienempi kuin karhun valitsema, mutta se jäi karhunuorukaiselta huomaamatta, koska kukka oli vain puolittain upoksissa oleva silmu, mutta tuo toki lienee lopultakin vain sivujuonne tässä tarinassa, joka kertoo syvästä kaipauksesta ja rakkaudesta. Kun Karhu joi mettä, samassa tapahtui ihmeellinen taikuus: Karhunuorukainen muuttui hetkessä komeaksi Ritariperhoseksi.

TOINEN LUKU: TALVEN KYLMYYTTÄ VASTAAN Ritariperhonen lensi siivet hulmuten kukkakedolle etsimään rakastettuaan, Neitoperhosta ja pian löysikin tämän: Neitoperhonen

ihastui nähdessään Ritariperhosen koko kermanvalkeassa ja sinertävänmustassa juhla-asussaan ja samalla Neitoperhonen myös rakastui heti ensisilmäyksellä Ritariperhoseen niin tulisesti, että Neito unohti jopa oman lajinsakin, joka oli kokonaan toinen. Kaikista vastustuksista ja sukulaisten ja ystävien ja tuttujen vastustuksesta huolimatta Neitoperhosesta ja Ritariperhosesta tuli rakastavaiset koko tuon ihanaisen kevään ja kesän ajaksi. Rakastavaiset kuhertelivat keskenään kuin kaksi kyyhkyläistä koko tuon kesän ajan, mutta sitten koitti syksy. Silloin he huomasivat, että heillä ei edelleenkään ollut jälkeläisiä ja samalla koko luonto oli nyt hitaasti tekemässä kuolemaa heidän ympärillään, talvi oli vakaasti tekemässä tuloaan. Talvi on sitä aikaa vuodesta kun kukkaketojen päiväperhoset vetäytyvät puunkoloihin ja menehtyivät sinne. Silloin Neitoperhonen sanoi Ritariperhoselle: Rakkautemme on vielä sängen nuori, suinkaan en tahtoisi vielä vetäytyä puun koloon kuolemaan – yhäti haluan vielä elää ja rakastaa kanssasi: Etkö sinäkin? Silloin Ritariperhonen sanoi: Tunnen itse täysin samoin, rakkaani. Tuolloin ritariperhonen muisti Branwenin, Veden Hengettären ja kertoi tästä Neitoperhoselle ja niin he menivät kaksin yhdessä tuumin tapaamaan Branwenia, ihmeellistä Veden Hengetärtä. Kun perhoset lähestyivät pyhää järveä, jossa Branwen asui, veden pintä ensin hieman värisi ja sitten Branwen ilmestyi kaikessa loistossaan loisteliaila merihevosvaunuillaan ja mahtava helmikoristeinen kaulanauha kaulassaan. Branwen sanoi hyvin ystävällisellä äänensävyllä: Kutsuite minua – Tässä olen. Mitä asianne koskee? Neitoperhonen ja Ritariperhonen kertoivat tilanteestaan ja Branwen kuunteli tarkoin. Sitten Branwen esitti ehdotuksensa: En pysty kääntämään taikaa, jonka aikoinaan tein karhunuorukaiselle, mutta voin tehdä uuden taian, mutta tällä kertaa taikani teen Neitoperhoselle. Joten ohjeeni Neitoperhoselle: Lennä järvelle uudenkuun aikaan ja laskeudu mielestäsi komeimman kukan päälle ja ime siellä itseesi kukan mettä niin saat kokea ihmeellisen taian. Neitoperhonen teki työtä käskettyä ja suuteli lumpeenkukista kaikkien suurinta – koska se ihanasti muistutti häntä karhunuorukaisesta, ensirakkaudestaan. Ja kas kummaa - tapahtui ihmeellinen taika: Neitoperhonen muuttui karhuneitoseksi. Karhuneitonen ui ripeästi järven rantaan itku kurkussa ja vihdoin itkuisena rannalla huudahti: Mitä minä nyt teen? Rakkaani on perhonen, mutta itse olen karhu! Silloin Veden Hengetär neuvoi rauhallisella äänellään: Karhuilla on paljon suurempi kyky kestää kylmyyttä ja talvea verraten perhosiin. Niinpä neuvonkin, mene sinä ihana Neito lumikieppiin nukkumaan talviunta samalla kun pidät rakkaasi hengitykselläsi lämpimänä koko talven ajan – niin te molemmat selviydte hengissä talvesta. Ja niin myös tapahtui. Karhuneitonen meni lumikieppiin nukkumaan talviunta ja myös Ritariperhonen nousi lumikieppiin asettuen karhuneitosen huulille suloiseen suudelmaan, jolloin karhuneitosen hengitys samalla lämmitti sen siipiä ja koko kehoa. Mutta se talvi, joka saapui Lumikuningattaren valkeine viikatteineen, ei ollut mikään tavallinen talvi vaan hirvittävä kolme vuotta kestävä yhtämittäinen talvi, Eddassa kuvatun Fimbulin toisinto, jonka ankaruus surmasi yhtä lailla monia kasveja, puita kuin myös monia eläimiä ja ihmisiä maan päällä ja maan koloissa ja vesistöissä. Mutta se rakkaus ja suloinen suudelma, joka Perhosen ja Karhun välillä koko talven ajan oli, lämmitti ja piti hengissä molemmat eläväiset olennot, joissa on Jumalan henkäys, koko läpi tuon pitkäkin pitemmän Fimbul-talven. Tällä tavoin Karhuneitonen ja Ritariperhonen, jotka syvästi rakastivat toinen toisiaan, selvisivät talvesta. Ja kun he taas kevään koettaessa heräsivät, he heräsivät uuteen ihanaan aamun ja molemminpuolisen rakkauden ihanaan suudelmaan. Oletko sinäkin joskus nähnyt karhun ja perhosen leikkivän hippaa keskenään kukkakedolla? Jos vastauksesi kysymykseeni on 'kyllä', kenties oletkin nähnyt vilauksen tarinamme Karhuneidon ja Ritariperhosen rakkaudellisesta leikistä?